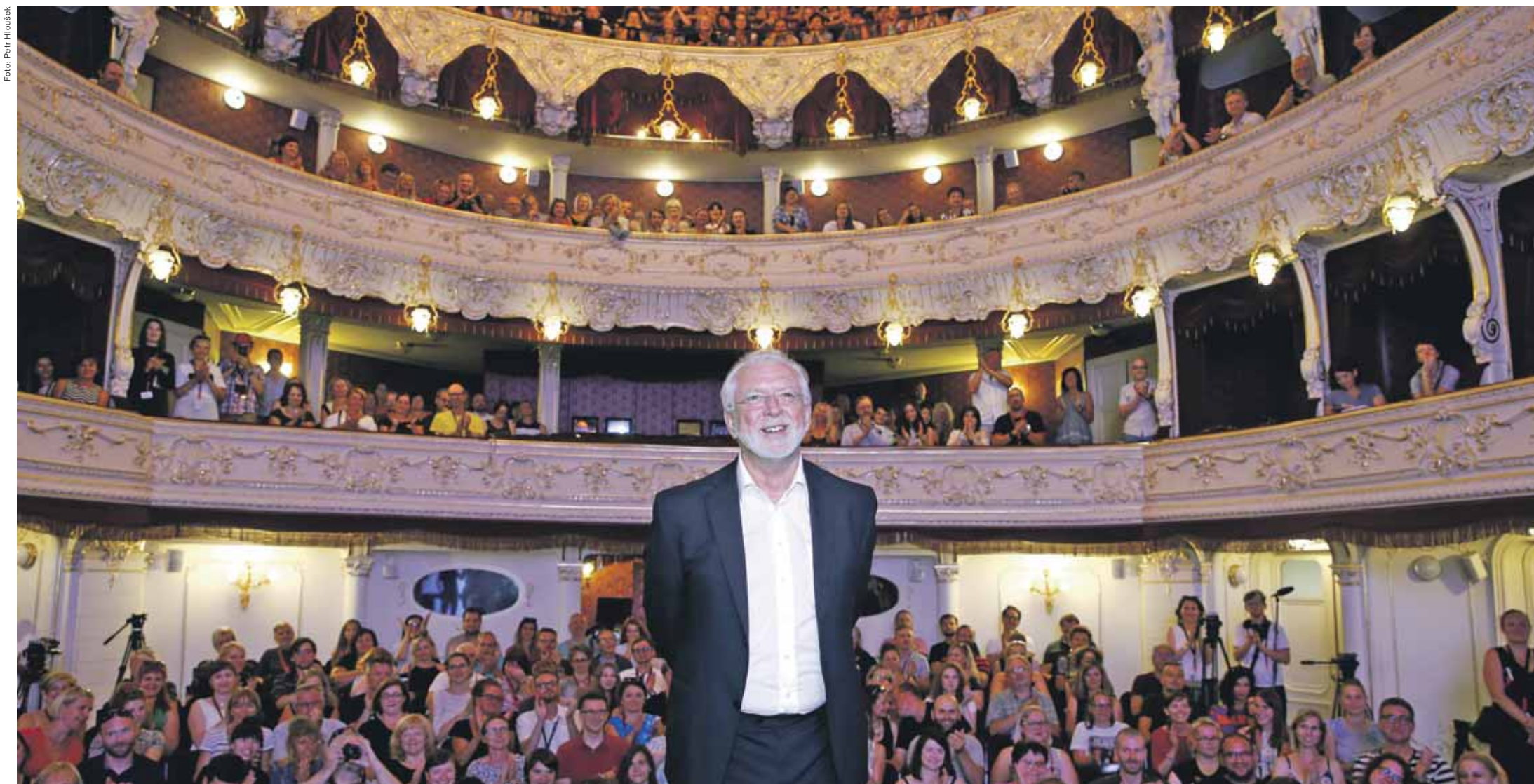

Oceněný a dojatý Jaromír Hanzlík včera odpoledne v zaplněném karlovarském divadle. Cenu prezidenta MFF Karlovy Vary za umělecký přínos české kinematografii dostane zítra, při slavnostním zakončení festivalu.

Myslím, že se prosadíme

Jaromír Hanzlík o svých „hvězdných“ Varech, Otakaru Vávrovi a chystaném filmu podle vlastního scénáře

Cenu prezidenta MFF KV za umělecký přínos české kinematografii letos převezme **Jaromír Hanzlík**. Včera ve čtyři hodiny odpoledne v Městském divadle se promítal jeho druhý, nepříliš známý snímek české nové vlny, který natočil režisér Antonín Máša a kameraman Jan Čuřík – *Bloudění*. Cena ve Varech však neznamena, že je tento legendární divadelní, filmový i televizní herec v důchodu, i když to o sobě rád prohlašuje. Právě chystá svůj scénaristický debut, romantickou komedii o pozdní lásce.

Veronika Bednářová

Když jste byl tady ve Varech naposledy? Pracovně v roce 1968, jakože „hvězda“ filmu *Kočár do Vídně*. Bylo to trochu zvláštní období – napůl ještě puberta a napůl už popularita. Přijedu – a před hotelem Pupp davu lidí. Tak se rychle protlačím tím davem do pokoje, rychle se převléknu, abych neudělal ostudu, vyjdu ven, postavím se na schody u vchodu do hotelu, tam stovky lidí. A jak tam tak čekám, lidi se pořád napjatě dívají spíš za mě než na mě. Tak se otočím – a v recepci Puppu stojí Vinnetou. Pierre Brice! Tak to byly moje „hvězdné“ Vary.

Film Kočár do Vídně a Romance pro křídlovku jste musel točit bezprostředně po sobě... Bylo to tak, že 6. 6. 1966 jsem maturoval a hned po maturitě jsem natočil *Romanci* s Otakarem Vávrou. Předtím ale, už v roce 1964, to byl první celovečerní film *Finský nůž*, pak *Bloudění* a *Každý mladý muž* s Pavlem Juráčkem. *Kočár do Vídně* s Karlem Kachyňou vznikl v roce 1965. Uznejte, že to byl dobrý start.

Josef Somr získal ve Varech Cenu prezidenta festivalu v roce 2012 a při té příležitosti se promítal Kunderův Žert. I v něm

hrajete. Iva Janžurová dostala stejnou cenu před třemi lety – a tehdy se zas promítal právě Kočár do Vídně... Takže jsme vás tady v posledních letech na plátně vidali. Mě to hrozně překvapilo, protože jsem nikdy žádnou cenu nedostal – a najednou mám hned dvě, ze Zlína a z Varů. Ale musím říct, že jsem rád. Výběr filmu, který tady ve Varech běží, jsem konzultoval s paní doktorkou Zaorálovou. Chtěl jsem nějaký, co není notoricky známý, a *Bloudění* se skutečně v kinech moc neohrálo.

Léto s kovbojem to není, to je pravda. Léto s kovbojem všichni znají i z televize, stejně jako Postřižiny. Bloudění byl můj druhý film, zajímavý právě tím, že už patří k české nové vlně a taky že ho dělal Antonín Máša. Ten film jsem neviděl čtyřicet let.

Režisér Hřebejk si jako svůj zásadní, iniciační film ve Varech před dvěma lety vybral Romanci pro křídlovku režiséra Otakara Vávry, kde taky máte hlavní roli. Díky tomuto filmu se prý Jan Hřebejk stal režisérem. Jak na něj vzpomínáte vy? Otakar Vávra byl profesorem celé nové vlny, učil Jirku Menzela a celou tu partu, a když viděl, jak ti kluci začínají točit, přičemž on právě chystal *Romanci pro křídlovku*, vymyslel si pro sebe úžas-

ný tah. Vzal si k sobě do štábu mladé lidi – včetně kameramana Andreje Barly a výtvarnice Ester Krumbachové. Jejich přítomnost za kamerou ho nesmírně okysličila a na výsledku je to určitě vidět. Všichni tam byli mladí – maskéři, rekvizitáři, technické profese... Paradoxní je, že jsem v tu dobu dostal nabídku od Antonína Máši na *Hotel pro cizince* a strašně jsem si ho přál dělat, protože to byla nová vlna a já k nim tehdy chtěl patřit. Přijel jsem domů a říkám: „Tati, nevím, co mám dělat, který z těch filmů si vybrat.“ A táta: „No samozřejmě půjdeš na konkurz k panu režisérovi Vávrovi!“ A já že ne, že je to starý dědek – tehdy mu bylo pětapadesát.

Ještě že vás tatínek přemluvil... Tak jsem točil s panem Vávrou – a jsem rád, protože to setkání s poezií Františka Hrubína a poetikou Otakara Vávry pro mě bylo formující a důležité. Když jsem byl panu režisérovi v roce 2011 popřát na stých narozeninách, poseděli jsme spolu v družném hovoru, zavzpomínali a já se mu poprvé přiznal, jak jsem ho tehdy, v jeho pětapadesáti, považoval za starýho dědka.

Letos se na festivalu promítá nový dokumentární snímek o Jiřím Menzelovi od rakouského režiséra a klavíristy Roberta Kolinského, který Menzelovu tvorbu zasazuje do evropského kontextu. Jak na Jiřího Menzela vzpomínáte vy? Pro mě je to hned po Otakaru Vávrovi nejzásadnější český režisér. Všechny tři filmy, které jsem s ním natočil, *Postřižiny*, *Konec starých časů* i *Slavnosti sněženek*, mám moc rád. Mám rád jeho poetiku. První jsme dělali *Postřižiny* v roce 1980, které jsme zkoušeli jako divadlo. A to mi velmi konvenuje. U Menzela jsem přesně věděl, jaká je moje role, jaké jsou ostatní postavy, jaké jsou mezi nimi vztahy, a tím pádem jsme to už nemuseli řešit a při natáčení pak byla velká pohoda. Když

byla premiéra *Postřižin*, odcházeli jsme s Janou Brejchovou z kina – a ona nic. Byla zamýšlená a já pořád čekal, že se dozvím, jak se jí to líbilo. Když jsme vyšli ven na Václavák, už jsem to nevydržel a ptám se jí úzkostlivě: „Jano, tak líbil se ti ten film?“ Ona se na mě podívala a řekla: „Já bych v tom filmu s těma lidma chtěla žít!“ Lepší kritika přece být nemůže.

Co říkáte tomu, že vás dnešní mladí lidé pořád hodně uctívají za Léto s kovbojem? Možná je to proto, že ve filmech i v televizi poslední dobou převažuje krev, násilí, horory. Máte pravdu, lidé všech generací mě zastavují na ulici a ptají se: „Pane Hanzlíku, proč už netočíte takové filmy, jako bylo *Léto s kovbojem*? Vždyť je to pořád samé střelení!“ Tak jsem si vloni v létě poprvé v životě sedl k počítači a pokusil se napsat filmový scénář. Jmenuje se to *Léto s gentlemanem*. Teď 16. července máme mít první klapku a bude to točit režisér Jiří Adamec, se kterým se znám už od natáčení seriálu *Sanitka*. Dnes jsme oba debutanti: já jako scenárista, on jako režisér celovečerního filmu. Chtěl jsem, aby to atmosférou připomínalo *Léto v kovbojem*, proto ten název, ale jinak jde o romantický příběh pozdní lásky. Alena Antalová, Igor Bareš a já, to jsou tři hlavní postavy...

Jak vám psaní šlo? Ze začátku moc ne, ale pak mě to začalo bavit. Nikomu jsem scénář radši nedával číst, až když byl úplně hotový. Pak jsem ho pár lidem ukázal a reakce byly pozitivní. I Jirka Adamec mi řekl, že je to moc dobrý a že to musíme udelat. Rádi bychom tím filmem diváky „pohladili po duši“ a vyloudili úsměv na jejich tvářích. A to věru není lehký úkol.

Ale třeba Gangster Ka, vaše zatím poslední velká filmová role, byl zajímavý. Násilný

snímek o Radovanu Krejčířovi, kde krev netekla bezdůvodně. Řeknu vám jednu pikantní příhodu, která hezky popisuje současný český mediální svět. Byl jsem u Aleše Cibulky v jeho Toboganu, kde se mě ptal, co tomu říkám, že celý život hraju samé sympatické role – a teď v *Gangsterovi Ka* najednou záporáka. No a jak tam bylo to živé publikum, zavtipkoval jsem, že jsem se vlastně padesát let přetvařoval, a když mi tuhle roli nabídl, zajásal jsem, že konečně budu sám za sebe. Lidi se zasmáli, pochopili, že to je žert. A druhý den v bulváru čtu palcovými titulky: Hanzlík odhalil svou pravou tvář! Co k tomu říct?

Jaké filmy máte rád? Nedávno jsem viděl americkou komedii *Dámský klub*. To je výborně napsaný scénář, výborně zahráný. Jane Fonda, Diane Keaton, Andy García, skvěle obsazení. Báječně jsem se bavil a publikum, převážně ženské, taky. A naše *Léto s gentlemanem* by mělo hlavně pobavit. Český film, podle mého, má jeden neduh: příběhy na mikrokomedii se natahují na dvě hodiny.

Se kterým kolegou byste si rád zahrál? Jéje, těch je několik! Protože mě psaní začalo bavit, mám v hlavě námět, kde by se na plátně potkali staří pardálové – Petr Štěpánek, Viktor Preiss, Honza Vlasák... Jenže problém je, že je to příběh o starých – a dnešní trend je dělat vše pro mladé. Ale je přece známo, že populace stárne a v kinech se častěji objevují především americké příběhy o „starších a pokročilých“ – například právě *Dámský klub* nebo *Loupež ve velkém stylu* s Morganem Freemanem a *Než si pro nás přijde* s Jackem Nicholsonem. *Mláď* je skvělý snímek s Michaellem Cainem a Harveyem Keitelem. Tak věřím, že i my se s filmem o seniorech nakonec v tom českém rybníku prosadíme. ●

Horizonty

Jeho otec točil angažované politické thrillery s přáním měnit svět, Romain Gavras dá spíš na emoce

Svět už lepší nebude

Francouzský režisér se slavnými kořeny Romain Gavras přivezl do Varů gangsterskou komedii Svět je tvůj

Videoklipy od něj má Kanye West i M.I.A., točí velké reklamy. Teď, po osmi letech od drsného celovečerního debutu *Náš den přijde*, natočil syn Costy-Gavrase odlehčené dobrodružství *Svět je tvůj*. V jednoduchém příběhu o nešikovném gangsteru Françoisovi, který jede vyřídit kšeft s hašišem, aby si pak mohl pořídit řadový domek s bazénem, rezonují současná společenská témata – narkoterorismus anebo migrace. Skvělé je obsazení filmu: hrají v něm Vincent Cassel či Isabelle Adjani. Premiéru měl na festivalu v Cannes.

Šimon Šafránek

Co byl ten první impulz k natočení snímku?

Jsou režiséři, kteří dají na zápletku. Jiní začínají postavou.

Pro mě je na prvním místě prostředí, v tomhle případě svět drobných gangsterů. Mám ho z první ruky: chodím se dívat do soudní síně, tam se odehrávají lidské komedie. Taký mám

kámoše právníka, který zastupuje hodně gangsterů, občas naše společné známé.

Od klipů anebo thrilleru *Náš den přijde* jste se ve filmu *Svět je tvůj*

přesunul ke komedii. Bylo to náročné?

Vždycky jsem se snažil alespoň o špetku černého humoru. Tentokrát je ho mnohem víc právě proto, že ti skuteční pařížští drsnáci jsou komičti sami od sebe. Moc jim to nejde, pochybují o sobě. Bylo ale výzvou naladit tyhle komediální elementy s hyperrealistickým tónem tak, abychom neskončili v obyčejné hláskovací nebo situační komedii.

Do hlavní role jste angažoval ne příliš známého Karima Lekloua, zatímco v pozadí působí hvězdy Vincent Cassel a Isabelle Adjani. Jak jste s nimi pracoval?

Vedle Karima je tam i spousta neherců, já to rád mixuju. A už když jsem šel za Vincentem a Isabelle, řekl jsem jim, že budou mít jen vedlejší party. Áčkové herce ta konfrontace s mladými, hladovými talenty motivuje, aby se zlepšili. A ti mladí se naopak chtějí vytáhnout před hvězdami, takže to na všechny působí pozitivně.

Jak těžké bylo dostat do filmu Isabelle Adjani, která jinak téměř nehraje?

Tancovala okolo toho asi tři týdny. Nejspíš se trochu bála, nic podobného nikdy nehrala. Jakmile to ale vzala, šla do toho s plným nasazením. Ačkoli to tak nevypadá, neměli jsme kdo-víjaký rozpočet, neměli jsme čas hrát si na hvězdy. Isabelle to pochopila, byla vynikající.

S Vincentem Casselem vás pojí silnější pouto, že?

Hrál už v mém debutu *Náš den přijde*, zároveň ho produkoval. Je to můj starý kamarád. Lidi o něm příliš nevědí, jaký má smysl pro komedii, pro ten specifický rytmus a načasování. Tady to prokazuje naplno. Ale i on se musel spokojit s menším prostorem. Dal jsem mu pře-zdívkou luxusní čudla, protože hraje křoví, a přitom patří mezi nejslavnější francouzské herce. Byla to hodně drahá tapeta! Ale přináší něco extra, on to plátno prostě rozsvítí.

Kde se bere vaše slabost pro sdružování postav do gangů, jejichž členové mají stejné oblečení či účesy?

Byl bych moc rád, kdybych měl nějakou hluboce intelektuální odpověď, ale mně to zkrátka přijde cool. Když jsem loni dělal video *Gosh* pro Jamieho xx, kde jsme vzali tři sta dětí a odbarvili jim vlasy, nemělo to skutečně jiné vysvětlení než to, že jsem si myslel, že tři sta čínských dětí s blondatými vlasy bude vypadat skvěle.

Z čeho čerpáte inspiraci pro jejich úbory?

Líbí se mi děti s výrazným stylem oblékání, třeba ti mladí agresivní rappeři. Například 6ix9ine s těmi svými duhovými vlasy a tetováním ve tváři! Vypadá jako popový objekt, působí agresivně i legračně.

Vášim otcem je slavný režisér Costa-Gavras. Byl to on, kdo vás přitáhl k filmu?

Bylo mi šest sedm let, koukám na televizi – a najednou přivezou štendry s kostýmy, objeví se hromada lidí... Když táta natáčel, doma to vždycky vypadalo jako v produkci: objevili se herci a zkoušeli u nás. Motal jsem se okolo, líbila se mi ta atmosféra. Okolo dvanácti už jsem s kamarády dělal pokusy s VHS, později se objevily DV kamery – a najednou jsem mohl stříhat na obyčejném počítači. Částečně za to tedy mohla rodina, částečně technologický vývoj, kdy jsme si to mohli dělat sami, po svém. Dneska když táta napíše scénář, přečtu si ho, debatujeme o něm. A platí to i naopak.

Poradil vám někdy?

Když jsme vydali video *Stress* pro kapelu Justice, strhla se mela. Všichni nás nenáviděli. Levičáci mě osočovali, že jsem rasista, pravičáci, že jsem nihilista. Rozebírali nás na prvních stránkách novin a táta vzpomínal, že on se svými filmy nikdy takové haló neměl. Mě ta hysterie bavila, připadal jsem si jako kluk, který tajně zapálil ohňostroj. Nedával jsem žádné rozhovory, a tak novináři volali tátovi: „Co vám to provedl? Kálí na vaše jméno!“ Bylo to drsné. Táta se na mě v naprostém klidu obrátil: „Nikomu nic neříkej, oni vychladnou a za dva roky tě budou oslavovat.“ A přesně to se stalo.

Je něco, na čem se neshodnete?

Dělal filmy o světě, jemuž rozuměl, a tak vždycky kladl důraz na význam. Já natáčím filmy o světě, jemuž nerozumím, takže jdu víc po emocích.

Můžete to rozvést?

Lidé otcovy generace měli za to, že svět by jednou mohl být lepší. Bojovali za to. Dneska sice všichni pracujeme naplno, ale ten ideál vymizel. Dřív existovalo dobro a zlo. Mladí byli progresivní, staří byli kapitalisti. Dneska je to mnohem víc promíchané a kvůli tomu zmatené. Všechna média se tváří progresivně a pokrokově, ale ve skutečnosti taková nejsou. A když koukáte na děcka, jako je 6ix9ine, působí to skutečně nihilisticky. Existují bez plánu do budoucna a raději tančí s duhovými vlasy na hlavách. Po umělecké stránce je velice zajímavé, jak z umění vymizela politika. Jakékoli umění s politickým nábojem je dneska hrozná nuda. A naopak o dnešní situaci vypovídá všechno, co je bláznivé a bez významu. ●

Romain Gavras a jeho charisma

Tabulka kritiků

Milí čtenáři,

s pomocí renomovaných filmových kritiků z celého světa jsme pro vás sestavili tabulku, která hodnotí letošní soutěžní snímky. Nejvíce bodů je 5, nejméně 1. A hodnotí se jen ty filmy, které jste již měli možnost zhlédnout. Kdo se stane vítězem hlavních soutěží v očích novinářů?

	Bratři Brothers	Cesta do Florianópolis Sueño Florianópolis	Domestik Domestique	Donoci To the Night	Geula Redemption	„Je mi jedno, že se zapíšeme do dějin jako barbari“ “I Do Not Care if We Go Down in History as Barbarians”	Miriam lže Miriam Lies	Mizející světlušky The Fireflies Are Gone	Panický záchvat Panic Attack	Příběh lásky History of Love	Skokan Jumpman	Všechno bude Winter Flies
Borislav Andelić, Večernje novosti, Srbsko	4	2	2,5	3	3	5	2	4	3	3	4	4
Redmond Bacon, Much Ado About Cinema, Velká Británie	2,5	—	—	2	3	5	—	3	3,5	—	4	—
Gregory Ellwood, The Playlist, USA	2,5	2	2,5	2	3,5	4	3,5	3	3	—	—	3,5
Barbara Hollender, Rzeczpospolita, Polsko	3	—	—	3	4,5	4	2	2	5	2	3,5	—
Dubravka Lakić, Politika, Srbsko	2,5	2	2	—	3	3	—	2	2,5	2	3,5	2,5
Hala El Mawy, Le Progrès Egyptien, Egypt	4,5	3,5	3,5	—	3,5	3	—	3,5	3,5	3,5	4,5	—
Magda Mihăilescu-Dona, freelancer, Rumunsko	4	2	2	3	3	5	2	1	3	3	4	3
Věra Mišková, Právo, Česká republika	3	—	2	—	3,5	4	—	3,5	3	2,5	—	4,5
Miloš Stehlík, Chicago Public Radio, USA	2	2	2,5	—	2	5	—	3	2	—	3	4
Stas Tyrkin, Komsomolskaja pravda, Rusko	3	—	—	—	3	5	—	2	2	2	5	2
Pablo de Vita, La Nación, Argentina	3	4	2	—	4	4	—	3	3	2	—	2,5
Zbyněk Vlasák, Festivalový deník, Česká republika	3	3	3	3	3	4	4	2,5	2,5	2	3	4,5

Osobnost dne

Festival už Loznicovi v minulosti uváděl mnoho filmů, z hraných vyberme *Moje štěstí* nebo *V mlze*, z dokumentů *Majdan*

Vzteky není dobrý režisér

Do Varů přivezl Sergej Loznica filmy Donbas a Den vítězství

Sergej Loznica je už tradičním hostem karlovarského festivalu, pravidelně tu představuje své novinky. Letos hned dvě: hraný *Donbas*, zneklidňující mozaiku života na válkou zasažené východní Ukrajině, a dokumentární *Den vítězství*, který sleduje Rusy slavící v Berlíně výročí konce druhé světové války. A taky Loznica ve Varech chodí do kina. My jsme se potkali po Kubrickově velko filmu *2001: Vesmírná odysea*.

Zbyněk Vlasák

Co vás bezprostředně inspirovalo k filmu Donbas?
Jako každý člověk, který se snažil o situaci na východě Ukrajiny zjistit co nejvíc, jsem si na internetu projížděl různé zdroje. A na YouTube jsem narazil na amatérská videa, která vznikla na začátku války. Sedm z nich jsem přepsal coby epizody svého filmu. Zbytek jsem pak doplnil na základě příběhů, které mi lidé z Donbasu vyprávěli. Nakonec jsem to celé potřeboval spojit, najít formu.

Jak jste postupoval?
Mám jeden vysněný projekt, vypráví o masakru Židů

v Babím Jaru poblíž Kyjeva během druhé světové války. A *Donbas* byl, co se týká struktury, příprava. Nechtěl jsem mít jednoho či dva protagonisty, ale naopak sledovat co nejrůznější typy lidí. Vytvořit funkční mozaiku. Kubrick má ve *Vesmírné odyseji* v popředí myšlenku, která je pro něj důležitější než osud postav. Hned dva hrdinové mu v polovině filmu zmizí, kdežto idea zůstává a dál se rozvíjí. A přesně toho jsem chtěl dosáhnout i já.

Podobnou formu jste ostatně použil i v dokumentu Den vítězství, v němž se mimo jiné spolu se členy motokářského gangu Noční vlci

ocitáme na oslavách válečného vítězství Rudé armády v Berlíně. Tam je rovněž hrdinou řada různých lidí a do popředí se derou ideje.
Celý svůj tvůrčí život točím dokumenty i hrané filmy a snažím se obě ty formy navzájem co nejvíc přiblížit. Najít hranici, kde končí dokument a začíná fikce. Co ještě považujeme za pravdu, čemu ještě věříme a čemu už ne. Nejen jako diváci v kině, ale i v běžném životě. *Den vítězství* je ovšem specifický tým, že jsme v něm na jednom místě v jeden čas. Trochu jako na divadle. V *Donbasu* jsem chtěl i tohle rozbořit.

Co je pro vás ve Dni vítězství ta nejdůležitější myšlenka v popředí?
Pomalu se tam rodí konflikt mezi tichým uctěním památky mrtvých vojáků a oslavou vítězství se zpěvy a tanci. Ty dvě věci existují vedle sebe, ale navzájem si odporují. Kromě toho je samozřejmě naprosto absurdní, že Rusové oslavují porážku Německa přímo v jeho hlavním městě.

O Donbasu se v Cannes mluvilo jako o vašem nejpříjemnějším a nejzřetlivějším snímku.

Nejsem rozzuřený. Vztek není dobrý režisér. Jiná věc je, že *Donbas* určitě naštve některé diváky. Ale s tím já nic neudělám. Na východě Ukrajiny čelíme vážnému problému a já se před ním nechci schovávat. Válka je vždycky to nejhlupejší řešení. Vždycky! A když stupidita vítězí nad humanitou, musím se ozvat.

Před lety jsme se ve Varech bavili o tehdy na Krymu čerstvě zatčeném ukrajinském režisérovi Olegu Sencovovi...
Nedávno zahájil na Sibiři hladovku za propuštění ukrajinských politických vězňů z ruských věznic. Jestli mě něco skutečně rozčiluje, je to to, že s jeho vězněním nejsme schopni nic udělat. Věřím, že kdyby se intelektuální elity včetně spisovatelů a režisérů daly dohromady a vydaly společné prohlášení, vyvinuly nátlak na politiky, možná by něčeho dosáhly. Je nebezpečné mít proti sobě umělce. Nevím, proč to nejde. Sencov je zavřený už čtyři roky – a my mlčíme. My umělci nejsme nic, když tohle nezvládneme. Je to podle mě širší problém. Žijeme ve společnosti, která se rozpadla, nedokážeme se spojit už ani kvůli záchraně lidského života.

Proč myslíte, že Západ ztrácí zájem o ukrajinsko-ruský konflikt?
Chybí mu ekonomická motivace. Pokud by Západ mohl na mírovém řešení ukrajinské války vydělat, už by ho prosadil. Apelovat jen na lidskou empatii evidentně nestačí. Lidé na Západě se dnes o druhé nestarají – chtějí mít od ostatních pokoj.

Je Donbas – filmový portrét místa bez morálky, svědomí i vkusu – i určitým varováním před tím, kam se může do budoucna posunout náš „postpravdivý“ západní svět?
Myslím, že Západu osud Donbasu nehrozí, je to jiná civilizace. Ale moc nerozumím tomu pojmenování „postpravdivý“. My všichni přece pořád máme nějaký senzor toho, co je a co není pravda. Umíme to rozlišit. Jen se nejsme schopni postavit lži – jako v případě Olega Sencova. Jsme proti ní bezmocní. Termín „postpravda“ chápu jako snahu namluvit si, že tomu tak není. ●

Donbas
6. 7. | 10.00 Městské divadlo

Donbas je ve stejnojmenném filmu místo bez morálky, svědomí i vkusu

Srdce ve Varech

Takový festival jednoho vzpruží a nabije nejví na půl roku dopředu

Rok kluka po pětatřicítce

Festivaly miluju. Znáte to: měsíce se těšíte, dočkat se nemůžete, pak balíte a je to tady, už dopoledne odjezd z Prahy, ubytovat se, akreditace a hned si nastavovat tu příjemnou rutinu následujících dní – kde jist, co vidět, kdo večer hraje, s kým se potkat. A to Vary tentokrát nejsou jediný filmový svátek. Festivalů si dám letos pět. Takový festivalový rok mám. Myslím, že nám klukům po pětatřicítce takové roky sluší. Jasně, Vary jsou jedny, vrchol, ale pokud je máte zažité, zažijete je leckde. V Plzni se to v dubnu jmenuje Finále, je to ovšem úvod do sezony. Na náměstí mají to nejlepší pivo, v kinech není narváno a dávají všechno české, co nestihnete během roku. A vede tam krásná dálnice. V Brně jsem na několik dní v kuse byl vůbec poprvé. Kamila Zlatušková a její tým to vymysleli tak, že každý rok budou v centru promítat příběhy na pokračování z okolních zemí. Festival Serial Killer, to jsou seriály na velkém plátně, hotelový apartmán vyhrazený nonstop zírání na fotku Lynche a k tomu předletní centrum

Brna. Skvost, který zatím nekazí davy. Dál? Cannes. Naprostá pecka. Představte si Vary, jen větší vedro a místo Teplé azurové moře. Už 65 let je to v červnu festival reklamní, ale potkat tam šlo Kevina Costnera, Rosse, co na něj večer co večer koukáme v televizi v *Přátelích*, nebo Jaimeho Lannistera z *Hry o trůny*. Do reklamního festivalu se míší další, hudební, zaposlouchám se u altánu hned vedle hřišť na pétanque a po večeri na jedné z obsypaných zahrádek se už už zvedáme, lační dát si hned vedle porcičku zmrzliny velkou jako pugét, když na křesílku přijede chlapík v totálně přesném kostýmu táty v sukni a nabízí se ke společné fotce. Skoro ani nevybalím, jsou tu Vary, červenec, pak konec srpna a čas zajet zase na čtvrtek, pátek a víkend do Poděbrad, na Sound-track. Michal Dvořák a jeho lidi tam festivalu filmové hudby a multimédií loni připravili první řádný ročník a hned skvěle trefili to spojení města a programu, jako je v Plzni, v Brně, v Cannes. A jako ve Varech – ostatně i na poděbradské kolonádě, která je taky lázeňská, jsme si to mnozí pochvalovali právě tak. Poděbradům sluší babí léto, je to tam klidnější než křepčení začátkem července, nostalgictější, protože prázdniny už končí. A hned se zase líp pracuje, takový festival jednoho vzpruží a nabije nejví na půl roku dopředu. Není to dovolená, ale vlastně je. Podle mě ta nejlepší. **Ondřej Aust** šéfredaktor Médiaře

Divácká cena Audience Award

známkování: 1 výborný / excellent
2 dobrý / good
3 průměrný / average
4 slabý / weak

PRÁVO

průběžné hodnocení

1	Dukla 61 / Dukla 61	1,08
2	Lásky jedné plavovlásky / Lásky jedné plavovlásky	1,08
3	Profile / Profil	1,09
4	Den skyldige / Tisňové volání	1,2
5	Robin Williams: Come Inside My Mind / Robin Williams: Mysl na dlani	1,2
6	Strangers on a Train / Cizinci ve vlaku	1,24
7	King Skate / King Skate	1,24
8	Les chatouilles / Lechtání	1,27
9	Paterno / Paterno	1,29
10	Geula / Geula	1,32

Nutné vidět

Climax je devadesátiminutová taneční party. S následky.

Zapomeň se v tanci

Drogový muzikál či taneční horor s fláky od Giorgia Morodera nebo Daft Punk. To je Climax

Mistr šoků **Gaspar Noé** poprvé natočil film, ze kterého neodejdete. A hned s ním vyhrál sekci Quinzaine des réalisateurs na letošním festivalu v Cannes.

Šimon Šafránek

Hlasitá muzika, fyzicky expresivní tanec, drogy i násilí hrají hlavní roli v *Climaxu*, novém filmu provokativního režiséra Gaspara Noého. Ten se specializuje na co nejsyrovější emoce, jejichž vedlejším produktem byl skandál. V *Climaxu* ovšem dobyt novou hranici: natočil ohromující podívanou, pastvu pro oči, uši a srdce. Jsem si jistý, že projekce ve Velkém sále bude z těchto důvodů fenomenálním zážitkem.

Odehrává se v roce 1996. Soubor tanečníků stylu vogue nacvičuje na vystoupení. Sešli se kdesi na samotě a teď je čeká poslední zkouška. DJ roztočí gramofony a tanečníci se začnou svíjet. Každý jinak, sexuálně či agresivně, především ale fantasticky atleticky.

Občas působí jako vykloubení, občas jako z kubistických obrazů. Noé je sleduje v dlouhém záběru, kdy každá vteřina bez střihu zvyšuje intenzitu zážitku. O přestávce si pak hrdinové bezelstně povídají, kdo by s kým chtěl spát, kdo se jim naopak nelíbí a podobně. Tyhle drobné střípky režisér postupně rozehrává v akci. Na oslavu úspěšného tréninku se pak na stole objeví sangria, do které ale někdo rozpustil LSD, a tak se taneční večírek postupně vymyká jakékoli kontrole.

„Neměl jsem prachy, topil jsem se v dluzích,“ artikuloval Gaspar Noé ve svých typických shluclích slov po premiéře filmu na letošním festivalu v Cannes. „Rozhlížel jsem se po kšeftu, dostal jsem nabídku točit reklamu na parfém. Bral jsem to jako obchod s ďáblem.

Jsou v tom veliké peníze, ale nesnáším parfémy, je to nezbytečnější věc na světě!“ Noé na poslední chvíli o zakázku přišel – a byl tomu rád. „Zašel jsem za svými producenty ve Wild Bunch, že bych natočil taneční film s pouličními tanečníky. Zvládneme to za čtyři týdny, pojďme se do toho hned pustit.“ – „To si děláš srandu, ne?“ – „Ale vůbec ne! Natočíme to jako Fassbinder za 15 dní.“ – „To je nemožné!“ – „Ale ano. A pak to pustíme v Cannes!“ Nakonec se to vyvinulo mnohem lépe, než jsme čekali!“

Noého vředycky zajímalo násilí, sex, drogy a tanec. Ve svých filmech ale prochází zajímavým vývojem. Násilím šokoval v začátcích (*Sám proti všem*, *Zvrácený*). Drogové stavy rozvinul v halucinačním kusu *Vejdí do prázdna*, následoval sex v *Love*, a teď tedy dochází na tanec. „Šel jsem na mejdan, kde probíhala soutěž ve *voguingu*,“ přibližuje Noé inspiraci moderním tancem, který proslavila Madonna ve videoklipu písně *Vogue*. „Uhranula mě ta

energie! Nechtěl jsem psát další normální scénář, nechtěl jsem shánět slavné herce a rok a půl se hádat s konzervativními televizními stanicemi. Chtěl jsem točit hned a rychle. S neherci, s tanečníky.“

Noé opět rafinovaně pracuje s titulky a fontem, kde zdůrazní, že se film odehrává v roce 1996. „Tehdy lidi ještě neměli mobily. Ten příběh by se dneska nemohl odehrát, všichni by volali o pomoc,“ říká Noé s úsměvem a zmiňuje, že se inspiroval skutečným příběhem z té doby. „Ten rok jsem pak použil koncepcně i při volbě muziky,“ říká režisér k vynikajícímu soundtracku. DJ na scéně neúnavně servíruje fláky od pionýrů diska (Giorgia Moroder) až po tvůrce devadesátkového elektronického zvuku (Daft Punk, Aphex Twin), což hrdiny zas a znovu přivádí na parket, i když jejich mysl už ovládají běsi. ●

Climax

6. 7. | 23.00 Velký sál

Zakázaná láska. Konzervativní keňská společnost homosexualitě nepřeje a trestá ji vězením.

Keňa barevnosti nepřeje

Lovestory dvou dívek *Rafiki* v domovské Keni zakázali, přesto zazářila v canneské sekci Un certain regard

Jan Škoda

Západní queer kinematografie se v posledních letech lehce posunula od těžkých a vážných dramát, v nichž postavy s menšinovou sexuální orientací procházejí složitými coming outy, přiznávají si svoji jinakost nebo rovnou bojují s okolím, které je nepřijímá. Filmaři naopak gayům, lesbám i translidem dovolují prožít příběhy, v nichž je nedefinuje pouze jiná orientace. Stačí si vzpomenout třeba na nedávnou gay romanci *Na konci světa*, která hrdinům dokonce dovolila happy end, stejně jako americký hit *Já, Simon*, v němž se vyoutoval středoškolaček, ale nemusel primárně řešit homofobii.

V africké Keni je ovšem situace trochu jiná – jak co se týče vztahu společnosti k homosexuálům, tak vůbec stavu kinematografie. Homosexualita je v zemi ilegální a stejnopohlavní sex se trestá i 14 lety vězení. Lovestory dvou dívek *Rafiki* přitom keňské úřady nejprve podpořily, před premiérou ale názor změnila a film označily za závadný kvůli „propagaci lesbické orientace“. Snímek režisérky Wanuri Kahiu však našťastí o diváky nepřišel, protože se probojoval do prestižní sekce Un certain regard na letošním festivalu v Cannes, a to jako první keňský snímek v historii.

Dívky Kena a Zika v něm představují dcery dvou politických oponentů, kteří mají zrovna před volbami. Kena hraje fotbal a chce se stát zdravotní sestrou, Zika ráda tančí a nebojí se projevovat city. Když se do sebe dívky zamilují, musí čelit takřka všem: rodičům, pro něž jsou „nečisté“, místním drbům, policistům, kteří se ptají, „která z nich je chlap“, a samozřejmě farářů. Kena nakonec najde zastání jen u svého otce, který jí nejprve vyčítá, že ho ve volbách nikdo nepodpoří, když randí s dcerou protivníka, avšak po fyzickém napadení změní názor.

Rafiki (v češtině to znamená přítel) tak vypráví známý příběh zakázané lásky, v němž ovšem nechybí prostor pro naději a kde jsou barevné, roztančené vizuály v příkrém protikladu s konzervativní keňskou společností. Festival letos promítá i americké drama *Převýchova* Cameron Postové z křesťanské léčebny pro homosexuály z 90. let, které se do „horších“ časů vrací časově, *Rafiki* ale připomíná, že boj minorit o uznání a rovnoprávnost je stále prudce aktuální věc. ●

Rafiki

6. 7. | 10.00 Národní dům

Autoprodukt
KVIFF Distribution

Česká televize

www.kviffdistribution.cz

TÍSŇOVÉ VOLÁNÍ

FILM GUSTAVA MÖLLERA

NEJOČEKÁVANĚJŠÍ SEVERSKÝ THRILLER ROKU

V kinech od 12. července

kviFF distribution

SOUND TRACK

MEZINÁRODNÍ FESTIVAL FILMOVÉ HUDBY A MULTIMÉDIÍ

PODEBRADY
30.8. – 2.9.2018

ONDŘEJ SOUKUP KOLJA, VRATNÉ LAHVE TMAVOMODRÝ SVĚT	ERIC SERRA PÁTÝ ELEMENT JAMES BOND: ZLATÉ OKO	HVĚZDY STARDANCE TANČÍ NA FILMOVÉ MELODIE	AŽ ŽIJÍ DUCHOVÉ POHÁDKA S PŘEKVAPENÍM
ČECHOMOR ROK ĎÁBLA	KINGDOM COME: DELIVERANCE	S ČERTY NEJSOU ŽERTY KONCERT S FILMOVOU PROJEKČÍ	DOPROVODNÝ PROGRAM ZDARMA

Pocta Martinu Hollému

První světová válka, východní fronta a nejvyšší čas odejít z bojiště do bezpečí zajetí

Když utichne řinčení zbraní na bojištích

Slovenský režisér **Martin Hollý** patří spolu se Štefanem Uhrem, Petrem Solanem a Eduardem Grečnerem k těm, jejichž snímky od šedesátých let minulého století výrazně měnily tvář slovenské kinematografie. K jeho nejvýznamnějším filmovým dílům nesporně patří válečné drama *Signum laudis* z roku 1980, které bude na festivalu uvedeno v rámci pocty Martinu Hollému.

Signum laudis je jedním z mála filmů tematicky zaměřených na období první světové války, konkrétně tu fázi války, kdy už je většina důstojníků i vojáků jasně, že Rakousko-Uhersko

válku prohraje, a je nejvyšší čas odejít z bojiště do bezpečí zajetí. Na chování důstojnické elity je sugestivně předvedeno, proč Rakousko-Uhersko válku vyhrát a proč nemohlo

ani následně, po válce, zůstat jedním státním útvarem. C. a k. monarchie totiž neměla ideu, která by ospravedlňovala její existenci. Tvůrcům filmu *Signum laudis* se podařilo ukázat, že absence této ideje úzce souvisí s absencí morálky. Důstojníci nevyznávají vojenskou čest, každý ji ohýbá tak, aby to vyhovovalo jeho individuálním zájmům. Spojí se pouze tehdy, když to vyhovuje jejich utilitárním, pragmatickým cílům. Jakmile jim někdo chce zabránit v jejich realizaci, je odstraněn, případně musí spáchat sebevraždu. Rozklad morálky je ve filmu předveden s až mikrochirurgickou přesností.

Jedním z mála, kdo ještě na vojenskou čest věří, je desátník Adalbert Hoferik. Popravdě, věří jen proto, že není žádný myslitel a nedokáže rozlišit, kdy důstojníci něco míní upřímně – a kdy upřímnost jen předstírají. Na tuto svou naivitu doplatí životem, jeho smrt však nikomu výčitky svědomí nezpůsobí, protože pro vojáky je Hoferik cynickým lokajem důstojníků a vykonavatelem antihumánní moci. Pro důstojníky je to zas jen obyčejný desátník, poskok, kterého se lze kdykoliv a bez výčitek svědomí zbavit.

Proč se v bývalém Československu natáčelo tak málo filmů o první světové válce? A pokud už se nějaké natočily, proč víceméně jen proto, aby se zdůraznila špatná situace po válce, kdy utichlo řinčení zbraní a na bojištích se usadil zvířený prach? Jednoznačnou odpověď na tyto otázky nelze dát, s velkou pravděpodobností však značnou roli při interpretaci světové války a vzniku Československé republiky sehrávaly ideologické faktory: první Československá republika byla založena na tržním hospodářství a hodnotách liberální demokracie. Jedno i druhé na komunisty fungovalo jako červený hadr. Kromě toho do hry vstupuje skutečnost, že poníže-

ní poražených, leckdy účelové překreslení státních hranic a vznik komunistického (SSSR) a následně nacistického státu (hitlerovského Německa) vlastně už obsahují zárodky příčiny druhé, mnohem ničivější světové války.

Kariériste a sebevrazi

Kdybychom se začali do dobových recenzí filmu *Signum laudis*, určitě by nás překvapily absurdní, často protichůdné výhrady. Jedna skupina kritiků tvrdila, že film na události první světové války pohlíží z důsledně třídního hlediska, druhá filmu vyčítala pravý opak – že třídní hledisko není dostatečně zdůrazněné: například důstojnický sbor je prý příliš heterogenní, jeho součástí jsou kariériste beze cti, ale i důstojníci, který vojenské ctnosti dodržuje do té míry, že než aby je porušil, raději dá přednost sebevraždě.

S odstupem lze konstatovat, že tyto námitky jsou liché, krom jiného proto, že scénář filmu napsal Jiří Křižan, který komunistický režim v lásce rozhodně neměl. Jeho otec byl letcem RAF a po takzvaném Vítězném únoru 1948 byl zatčen a popraven pro údajnou špionáž. Křižan se k profesi scenáristy dostával těžko a i poté, co se mu to podařilo, mu komunisté neustále ztrpčovali život a omezovali jeho tvorbu. Na konci osmdesátých let byl navíc jedním z iniciátorů výzvy Několik vět. Postih za tuto troufalost už přijít nestihl, předběhl jej listopad 1989. V novém, demokratickém státě Křižan působil jako poradce prezidenta Václava Havla a svůj život zpracoval do scénáře

filmu *Tichá bolest*, který v roce 1990 natočil Martin Hollý.

Račte mi ty řeči připomenout

Film *Signum laudis* získal Státní cenu Klementa Gottwalda, scenárista Jiří Křižan však v dopise odmítl cenu – pojmenovanou po vrahovi jeho otce – převzít. Hollý ocenění přijal a spolu se zbytkem štábu si v Praze pronajal restauraci, kde finanční obnos spojený s cenou propili. Částka ovšem byla vyšší než útrata, a tak krom toho rozbili talíře a židle. Na druhý den Hollého sebrala StB a vyzvídala, jaké protistátní řeči se včera vedly. Hollý odpověděl, že si na nic nepamatuje, protože byl opilý, a jestli by mu tedy neráčili připomenout, co se tam požívalo. Nato ho z výsledku otvářeně propustili a celou kauzu uzavřeli napomenutím.

Martin Hollý se svými spolupracovníky vytvořil filmové dílo, které nejenže odolává erozi času, ale s léty se naopak zhodnocuje. Bezpochyby má šanci zaujmout i současné diváky a oslovit je poselstvím, které zdůrazňuje, že po válce lze žít důstojně pouze tehdy, pokud jsme během ní nepozbyli lidskosti a zodpovědnosti vůči základním morálním hodnotám. ●

Signum laudis

7.7. | 13.30 Lázně III

Peter Michalovič
filozof, estetik
a filmový teoretik

Scenárista snímku Jiří Křižan, někdejší poradce Václava Havla

Slavnostní styl červeného koberce získej ve Varyádě!

70 Shops, 9:00-21:00
Kapitána Jaroše 375/31, Karlovy Vary

www.varyada.cz **OCVaryada**

Jiný pohled

Snímek Mohameda Siam Amal byl loni vybrán do soutěže nejvýznamnějšího festivalu dokumentárních filmů IDFA, který zároveň zahajoval

Snově surreálné arabské jaro

Před dvěma lety tady egyptský režisér **Mohamed Siam** v dokumentární soutěži uvedl snímek *Země koho?*, letos už zaujal místo v porotě dokumentárních filmů. Kromě toho ve Varech představil svůj nejnovější snímek *Amal*, v němž v rozmezí šesti let poutavě přibližuje dospívání charismatické dívky uprostřed bouřlivých událostí revolučně naladěné egyptské společnosti.

Filip Šebek

Z jakého důvodu jste se rozhodl pro časosběrný portrét egyptské dívky?
Prvotní impulz k natočení *Amal* souvisí s mým předešlým filmem *Země koho?*, kde je hlavní postava starší egyptský policista. Tentokrát jsem chtěl přiblížit egyptskou realitu z trochu jiného úhlu a hlavně pomocí

postavy jiné generace. Snažil jsem se tedy najít typického představitele mladé generace. Původně jsem předpokládal, že to bude někdo z fotbalových ultras: ty z 99 procent tvoří muži, kteří v sobě mají spoustu nespoutané energie – kterou si vybíjeli během pouličních protestů. Prostřednictvím příběhu někoho z nich jsem chtěl filmově předvídat, jaká by mohla být budoucí tvář Egypta.

Předpokládám, že když jste poprvé potkal Amal, své rozhodnutí jste přehodnotil. Čím vás přesvědčila, že je tou pravou hlavní postavou pro váš film?
Přesně tak. Jedné noci jsem si mezi rozvášněnými fotbalovými chuligány všiml malé postavy zahalené v kapuci, ovšem s velmi výrazným hlasem. Vypadala dost neurčitě – ani jako holka, ani jako kluk. Navíc vedla skupinu mužů mnohem větších, než byla sama. Říkal jsem si: Kdo to, sakra, je? Nejdříve mě překvapilo, že když mě zaregistrovala, vůbec své chování nezměnila a nezačala se před kamerou nijak předvádět. Stále se chovala naprosto přirozeně a pokračovala v zaspávání policistů nejrůznějšími vulgaritami – úplně ve stejném duchu, jako kdybych u sebe žádnou kameru neměl. Hned mi došlo, že by byla skvělou hlavní postavou.

Ve filmu je celá řada strhujících záběrů z pouličních střetů v Káhiře. Točil jste je všechny sám? Jak nebezpečné to bylo?
Ano, točil jsem si všechno sám a nebezpečné to bylo opravdu hodně. Jednou jsem o vlasek unikl smrti, kulka mě našťěstí jen škrábla do krku. Můj asis-

tent byl zasažen do kotníku a zatčen, bylo to opravdu brutální. Já jsem během natáčení demonstrací nechtěl pobíhat s kamerou z místa na místo a ve výsledku mít roztržené reportážní záběry, známé z televizního zpravodajství. Viděl jsem i lidi, kteří byli zabiti přímo přede mnou, ale tyhle záběry jsem do filmu dát nechtěl. Snažil jsem se o kvalitní záběry ze stativu a s využitím dlouhých skel, které jsem pak ve filmu s pomocí hudby opatřil trochu snovou atmosférou. Mým záměrem bylo pokusit se divákům zprostředkovat zážitek, jako kdyby byli v hlavě hlavní postavy, a všechno najednou vypadalo trochu surreálně.

Při záběrech na drobnou Amal, která neváhá během demonstrací provokovat policisty a účastnit se těch nejprudších bojů, si člověk říká, kde se v ní vzala ta naprostá absence strachu. Máte pro to nějaké rozumné vysvětlení?
Amal byla hodně fixovaná na svého otce, který zemřel, když jí bylo deset. Ona si ho od té doby strašně idealizovala. Jednou jí řekl, aby se nikdy nebála

a dělala cokoli, o čem bude přesvědčena, že je správné. Na základě toho si nějak usmyslela, že se jí nemůže nic stát, což je samozřejmě hloupost. Když ale byla policií během demonstrace brutálně fyzicky napadena, což je ve filmu taky vidět, místo obav o vlastní život ji to naopak ještě posílilo.

Je pro vás Amal typickou reprezentantkou mladé egyptské generace, „odkojené“ aktivní účastí na událostech arabského jara?
Jednoznačně. To byla také jedna z mých hlavních motivací k natočení filmu. Nechtěl jsem jen vyprávět osobní příběh Amal, cítil jsem, že přesně reprezentuje mladou generaci, která si prošla nadějeplnou a utopickou zkušeností arabského jara. Generaci, která se v případě Egypta ocitla mezi dvěma extrémami, představovanými na jedné straně fanatickými přívrženci muslimského bratrstva a na druhé vojenskou diktaturou. Svým snímek jsem se snažil poukázat na skutečnost, že arabské jaro nebylo jen záležitostí regionu, ale má podle mě globální přesah. ●

Amal měří sotva metr padesát a je jí patnáct, odvaha jí ovšem neschází

← Statek Bernard, Sokolovsko a okolí

↑ Lanové centrum sv. Linhart, Karlovy Vary

↑ Bečovská botanická zahrada

Letní dovolená v Karlovarském kraji

Karlovarský kraj je jako stvořený pro aktivní rodinnou dovolenou. Pohádkové hrady, kouzelné zámky, rozsáhlé cyklostezky, zábavná a vzdělávací centra, ale i adrenalin pro náročné. To všechno nabízí Karlovarský kraj. Letní prázdniny a doba dovolených jsou tím nejvhodnějším časem k jeho návštěvě. A slibujeme, že litovat rozhodně nebudete!

KARLOVY VARY A OKOLÍ
Stezka korunami stromů, přírodní lanové centrum a obo- ra sv. Linhart — Po Sovově stezce se dostanete k lanovému centru s okruhem pro děti i pro dospělé. Téměř na dosah lanového centra je obora Linhart, kde mohou malí pozorovatelé sledovat jelena siku, daňky nebo divoká prasata z pozorovatelný nebo visutých mostů umístěných až v šestimetrové výšce. Stezkou korunami stromů vystoupáte až do výšky 15 metrů.

CHEB A OKOLÍ
Aquaforum ve Františkových Lázních — Největší a nejhez- čí vodní ráj pro děti v Karlovarském kraji. K dispozici je návštěvníkům relaxační, plavecký, dětský a v letním pro- vozu i venkovní bazén a mnoho atrakcí.

BEČOVSKO
Botanická zahrada v Bečově — Na ploše o rozloze 9 hek- tarů se rozprostírá jedna z nejvýznamnějších zahrad v Če- chách. Děti uchvátí areál s řadou kreativních prvků pro hru i poučení. Budete překvapeni, jak si dokáží vyhrát jen

s kusy dřeva či s různými kamínky a zeminou. A co teprve prolézačky z kořenů, klád a kamenů? Můžete si zdarma zapůjčit pramici pro projížďku po jezírku.

SOKOLOV A OKOLÍ
Statek Bernard — Na statku v tradičním chebském stylu hrázdných staveb naleznete řemeslné dílny (keramická, truhlářská, dílna vitráží, designu, výroby vonných svící či včelařské středisko), kde si mohou ověřit svoji zručnost děti i dospělí. Zaujme vás interaktivní expozice toku řeky Ohře doprovázená modely mostů, jezů, dolů a staveb.

KRUŠNÉ HORY
Areál Plešivec a mýtická krušnohorská stezka — Jste od- vážní? Vyzkoušejte obří houpačku či bungee trampolí- nu. Areál na samém vrcholu Plešivce nedaleko Abertam nabízí také lanové centrum pro dospělé i děti, půjčovnu čtyřkolek, horských koloběžek, bugin, lukostřelbu, tram- polínu a mnoho další zábavy. Pod rozhlednou vstoupí- te dřevěnou branou do světa bájí a pohádek na mýtickou krušnohorskou stezku.

www.zivykraj.cz

[Živý kraj](#)

[#kaiserbad53](#) [#zivykraj](#)

blog.zivykraj.cz

Foto: KVIFF

Jan Svěrák chtěl původně Akumulátor 1 natočit v angličtině s „Amadeem“ Tomem Hulcem v hlavní roli

První český velkofilm

Jak Akumulátor 1 předpověděl dnešní dobu sociálních sítí

Poprvé v Česku, necelý týden předtím, než vstoupí do kin, se dnes bude ve Varech hrát nová, remasterovaná verze filmu *Akumulátor 1*. Ten v roce 1994 natočil **Jan Svěrák**, který do toho v porevolučním nadšení pořádně šlápl.

Zbyněk Vlasák

Svěrák svého *Akumulátora 1* vždycky považoval trochu za úlet, často ho zmiňoval coby film, který má z těch svých nejméně rád. „Ale čím víc času od něj uběhlo, tím víc ho беру na milost,“ řekl režisér Festivalového deníku. „Má v sobě obrovské množství energie a nápadů, doslova jiskří. Kdybych ho natočil dneska, určitě bych se za něj nestyděl.“

Akumulátor 1 vypráví příběh outsidera Oldy, který se díky anketě náhodou objeví v televizi a paralelní existenci tak zahájí jeho obraz, který žije přímo ve světě za obrazovkou a z nebohé Oldy vysává energii, kdykoliv se ten uvelebí před televizním přijímačem. Hlavní roli si zahrál Petr Forman, i když původně se měl jako Olda objevit americký herec Tom Hulse, Amadeus Miloše Formana. Film měl totiž vzniknout v angličtině. „Jenže stejně jako u všech jiných mých podobných projektů z toho nakonec sešlo,“ dodává Svěrák.

Divácky neúspěšnější snímek roku 1994 se povedlo remasterovat (vyčistit obraz, upravit barvy, zremixovat zvuk) díky Českým centrům, která ho zařadila do skupiny filmů na vývoz při příležitosti stého výročí vzniku Československa. Ruku k dílu přiložila i Česká televize. Premiéru si tato verze odbyla v Los Angeles, shodou okolností ve stejné ulici, kde sídlí oscarová Akademie, která kdysi Svěrákovi dala sošku za *Kolju*.

Americké návštěvníky zaujalo mimo jiné to, jak *Akumulátor 1* svým tématem předběhl dobu. „Dneska už nemáme jen pár televizních kanálů jako tehdy, pohybujeme se ve virtuálním světě. A stejně jako v *Akumulátoru* žijeme dva různé životy: jeden ve skuteč-

nosti a druhý ne v televizi jako v našem filmu, nýbrž na sociálních sítích. Hrajeme tam nějaké role a virtuální existence nám může přijít zajímavější než realita. Z takového umělého světa se nám pak těžko vrací. V roce 1994 jsme nevědomky předpověděli něco, co teď nabylo docela konkrétní podoby. Ten film je vlastně současnější dnes, než byl tenkrát.“

Obrovská produkce a příliš moci

Akumulátor 1 stál ve své době neuvěřitelných 60 milionů korun, byla to obrovská produkce, šlo si dovolit skoro všechno. Hodně z rozpočtu ukrojily dva supermoderní americké počítače, které normálně řídily rakety s plochou dráhou letu. Tentokrát však měly pomoci s filmovými triky. „Bylo složité je vůbec dostat takhle blízko k Rusku, řešilo se to na vládní úrovni. A potom je neustále hlídali chlapi s brokovnicemi,“ dodává Svěrák.

Každý takto upravený záběr se přepočítával několik dní, než si bylo možné prohlédnout výsledek. „Pro jistotu jsme tak většinu triků řešili klasicky, postaru, v kameře,“ vzpomíná Svěrák. „Vyráběli jsme obrovské

modely, třeba vnitřku úst ve scéně u zubařky. Nechali jsme taky vyspárovat skluzu slapské přehrady, abychom mohli natočit, jak se voda pouští horem, zregulovali jsme Mumlavský vodopád, aby ho šlo na povel vypnout a zapnout, a taky jsme na celou noc zastavili provoz na Nuselském mostě. Dneska by mi to produkce rozmluvila. Byla jiná doba. Těsně po revoluci jsme si všichni mysleli, že Západ do deseti let doženeme, že je jen potřeba do toho pořádně šlápnout. Tak jsme do toho šlápli.“

A ta energie málem semlela i samotného Svěráka. „Byl jsem hodně mladý, ještě mi nebylo třicet. Měl jsem té moci přece jen příliš. S kameramanem Frantou Brabcem jsme rozhodli doslova i o počasí. A já propadl pocitu, že jsem ředitel zeměkoule. Když jsem pak jel z placu domů a rozsvítla se na křižovatce červená, já ji projel, protože jsem byl přesvědčený, že je to chyba produkce. I doma jsem byl nesnesitelný. Tím si ale musí projít každý režisér – aby mohl najít rovnováhu a pokoru,“ dodává Svěrák s tím, že definitivně ho vyléčil následující film: asketická *Jízda*.

Na *Akumulátora 1* si zajděte dnes od 11.30 do Velkého sálu. A kdybyste to nestihli, do kin bude nasazen 12. července. ●

Akumulátor 1

6. 7. | 11.30 Velký sál

Foto: KVIFF

Akumulátor 1 je hodně trikový film, například u tohoto záběru na Petra Formana musela být ona žárovka obrovská

700 000 m²
pro moderní
podnikání

Jen v západních Čechách
jsme pomohli najít práci
3 245 lidem.

Investujte s námi

Accolade

www.accolade.cz

Autogramiáda a koncert

Koncert Tomáše Kluse a Richarda Müllera, autogramiády herců i tvůrců filmů a předání ceny innogy Modrá kostka

Stojí za návštěvu

8 km celofánu

V parku před Lázněmi I naleznete uměleckou instalaci „8 km celofánu“ od světoznámé polské umělkyně Ludwiky Ogorzelec. Je z jejího cyklu nazvaného Krystalizace prostoru. Instalaci pro návštěvníky připravila společnost Unipetrol, jejíž stánek, Benzina Stop Café, najdete naproti poště na třídě T. G. Masaryka. Ten je návštěvníkům otevřen denně od 10 do 22 hodin.

LG OLED TV

Prohlédněte si v Thermalu naprostou špičku současné nabídky televizních přijímačů – LG OLED TV. Díky technologii OLED je každý pixel na obrazovce nezávislým zdrojem světla, výsledný obraz tak má dokonalý kontrast s prakticky absolutní černou barvou. Obrovskou škálu barev je přitom možné sledovat z jakéhokoli úhlu a současně si OLED TV zachovává tenký design.

Jiránek a film

U příležitosti osmdesátých narozenin, které by kreslíř Vladimír Jiránek oslavil jen pár dnů před zahájením karlovarského festivalu, inicioval Reflex v hotelu Thermal výstavu Jiránek a film. Na vašich tvářích bezpochyby vyvolá úsměv a zároveň vás udiví nadčasovostí bezmála dvě desítky let starých fórů, zasvěceně si střílejících (nejen) z české kinematografie.

Filmy, které stárnou pomaleji než my

8

Je největším koproducentem českých filmů i dokumentů, na vlastních projektech spolupracuje s předními tvůrci, režiséry i scenáristy, nabízí nejvíce premiér i původní české produkce. Z mnoha úhlů pohledu tak stojí Česká televize ve středu tuzemské audiovizuální tvorby. Loni se znovu na dalších šest let stal jejím generálním ředitelem Petr Dvořák. „Soustředíme se na filmy, které budou stárnout pomaleji než my sami, které i za deset let budou stále aktuální,“ říká v rozhovoru pro Festivalový deník.

Loni jste se podruhé postavil do čela České televize s mandátem až do roku 2023. Nelitujete?
Vlastně ne, tohle je pro média veřejné služby důležitá a zajímavá doba. Jejich význam – v celé Evropě – roste, a to jak v oblasti zpravodajství, které je dnes rozměňováno množstvím nekvalitních, soukromých projektů, tak v oblasti domácí tvorby, která zase čelí velkému tlaku nadnárodní produkce. Společnost se mění a veřejnoprávní média na to musí dokázat reagovat, takže – v nadsázce – každý den čelíme nové výzvě.

Právě původní tvorba je jedním z bodů projektu, se kterým jste ve volbě generálního ředitele ČT úspěšl. Konkrétně tam píšete o eventové dramatičce. Co to je?
Film nebo minisérie, která nevzniká ad hoc, ale má přesah k širšímu společenskému dění. Třeba k historickým výročním nebo osobnostem. Do téhle množiny spadají filmy *Jan Hus*, *Zločin v Polné*, chystaný film o Janu Palachovi nebo Aloisi Rašínovi. Jsou to také díla o událostech nějak symptomatických pro dobu, ve které se

odehrály. Sem spadá i *Dukla 61*, která se představila na festivalu. Nebo *Metanol*. Soustředíme se na filmy, které budou stárnout pomaleji než my, které budou aktuální i za deset let.

Mezi vašimi dalšími prioritními žánry je třeba dětský výpravňý seriál nebo komediální minisérie...
U dětského seriálu už jsme o několik kroků dál. V režii Juraje Nvoty jsme začali natáčet *Kriminálku 5. C*, hraný seriál pro starší děti. A komediální minisérie je těžký žánr, takže nikdo jiný než Česká televize u nás tento žánr rozvíjet nebude, výsledek je vždy trochu nejistý... Projekty jako *Kosmo*, *Čtvrtá hvězda*, *Trpaslík*, *Dabing Street* nebo nově *Most*, který chystá Jan Prušinovský, ale ukazují, že takový žánr má, alespoň zatím, mít v programu svoje místo.

Slovo „zatím“ jste použil záměrně?
Bohužel ano. ČT nyní hrozí, že v důsledku vládní novely přijde o DPH ve výši až 400 milionů korun ročně. To byly peníze, ze kterých jsme měli financovat druhou vlnu digitalizace. Pokud vláda nepřijde s kom-

penzací, budeme ty peníze muset najít ve formě omezení naší stávající činnosti, tedy i v oblasti původní tvorby. Ze 135 korun koncesionářského poplatku jde teď zhruba sto právě na výrobu, takže to je sféra, na kterou úspory dopadnou nejcitelněji.

Nebylo by řešením nahradit část tvorby projekty pro on-line vysílání, které jsou produkčně méně náročné, a tedy levnější?
V tom nám částečně brání zákonná omezení – a pak taky samotná podstata ČT. Má se zaměřovat právě na projekty, které mají přidanou hodnotu, obsahovou i formální, vysokou úroveň zpracování. I takové projekty dobře fungují v on-line prostředí, ovšem až sekundárně. Třeba seriály *Kosmo* nebo *Dabing Street*, o kterých jsme mluvili před chvílí, měly na internetu velkou diváckou základnu.

Máte obavu o budoucnost původní tvorby?
Ještě ne, jsem optimista. A navíc se řídím heslem, co tě nezabije, to tě posílí.

Režisér Chaty na prodej Tomáš Pavlíček

Chata je práce

Po debutu *Parádně pokecal* teď **Tomáš Pavlíček** natočil rodinnou komedii *Chata na prodej*. Stala se jedním z divácky vděčných filmů letošního festivalu. Soutěží v sekci Na východ od Západu.

Jan Němec

Víkendy vašeho dětství asi probíhaly na nějaké rodinné chatě, že? Svěřte se...

Přes den se sekala tráva, štípalo dříví, mezitím se pila káva, občas se šlo na houby. Večer jsme pak opékali burty a koukali na televizi. Pořád jsem ale cítil, že na prvním místě je starat se o chatu, něco tam dělat. V jednom díle *Pana Tau* je zmíněno, že chata není rekreace, chata je práce. A přesně tak to v naší rodině fungovalo.

Jak jste ty rodinné zkušenosti zúročil při psaní scénáře?

Na počátku byl můj soupis různých postav, atmosféry, scén a aktivit z pobytů na chatě. Ty jsme následně se spisovatelkou Lucíí Bokšťeflovou dramatizovali a řetězili do epizodického scénáře s kolektivním hlavním hrdinou. Jednotlivé epizody jsou zdánlivě obyčejné, ale přitom pro jednotlivé postavy naprosto zásadní. Vypadá to, že se nic neděje, ale uvnitř se toho děje hrozně moc. A o to mi šlo především – z obyčejné situace vykresat situaci poetickou, občas dokonce magickou.

Postavy ve vaší komedii jsou jako z katalogu současných Čechů. Obkresloval jste hodně ze svého okolí?

Naprosto. Šlo mi o to, aby občas divák v jednotlivých postavách

rozpoznával gesta a rysy chování své vlastní rodiny. Věřím, že každý zná chvíle, kdy vám babička cpe k jídlu něco, co zrovna vůbec nechcete. Nebo momenty, kdy se vás rodiče vyptávají na věci z osobního života, vy se právě nechcete svěřovat a skoro se pohádáte. Takových situací je ve filmu plno.

Podánilo se vám shromáždit zajímavou hereckou sestavu. Myslel jste na Ivanu Chýlkovou, Jana Kačera nebo Davida Vávru, už když jste psal scénář?

Při psaní jsem nad hereckými představiteli vůbec neuvažoval. Nechtěl jsem nikomu nic psát na tělo, nechtěl jsem si tak svazovat představivost. Naopak při hereckých zkouškách jsem si extrémně všímal jednotlivých jemných gest, která jsem pak herce téměř nutil přehrát na place. A extrémně náročné bylo vytvořit společnou živou energii v kolektivních scénách. Snažil jsem se, aby plac byl pro herce příjemný a bezkonfliktní a oni se mohli otevřít a přenést své osobní prožitky do postav.

Natočil jste jemnou komedii, ve které se jako Češi máme poznat. Poznal jste díky ní vy sám něco nového o Čechích?

Řada mladých párů dnes chaty rekonstruuje na menší rodinné domky. A ty se pak

stávají místem jejich trvalého bydliště. To mě překvapilo. Objekt společných dovolených z dětství je přetvořen na nový domov. Docela by mě zajímalo, jak se tam pak vzpomínky střetávají s novými životními zkušenostmi.

Ve filmu figuruje také jeden cizinec, přítel dcery, který je Němec a který se nestačí divit, co se kolem něj děje. V Karlových Varech přitom váš film soutěží v sekci Na východ od Západu. Tak si nejspíš i ten Němec připadá – že se ocitl na východ od Západu...

To je jen jeden druh interpretace. Spíš se prostě ocitl v prostředí, kterému úplně nerozumí. Ze začátku ho irituje, ale myslím, že v průběhu času si k němu nachází cestu. A snažil jsem se, aby tou cestou pro něj byl humor. I když se ostatní členové rodiny k sobě třeba chovají agresivně, uvnitř se mají hrozně rádi. Trochu na sebe křičí, ale vlastně si chtějí pomoci. Je to absurdně komické. A jakmile Němec tento přístup pochopí, je schopen naplno zapadnout do rodiny.

Máte ještě v rodině chatu, nebo jste ji prodali?

V rodině máme dvě chaty, neprodali jsme ani jednu z nich. Jakmile se ale otázka prodeje chaty objeví, ponese to velmi těžce. I když už bohužel nemám moc čas tam jezdit. •

innogy

Tátova volha

Čertí brko

Ten, kdo tě miloval

Koncert
a velká autogramiáda
u Mlýnské kolonády
Startujeme dnes v 17:30 hod.

Tomáš Klus
Richard Müller

Pohledem historika

Říká se, že co Čech, to chalupář. Jak se to stalo? Obliba chat má své kořeny v době po druhé světové válce. Prázdná stavení, která zůstala v pohraničí po Němcích, zprvu stonala, ale brzy se jich ujali noví majitelé – chalupáři. Šedesátá léta potom kromě jiných výdobytků přinesla pětidenní pracovní týden – a s ním i víkend. „Lidé z Prahy najednou mužou vyjet i někam dál než na Sázavu,” připomíná Miroslav Vaněk z **Ústavu pro soudobé dějiny AV ČR** a přidává další pilíř, o němž se boom českého chalupaření opírá – čím dál dostupnější osobní automobily. „Auto samozřejmě není ani zdaleka k dispozici všem, ale stejně tak platí, že všichni si na něj myslí a šetří – a v potu tváře na něj ušetřit mohou.” A auto, to je svoboda. Tedy aspoň nějaká. Chalupář automobilista už není závislý na vlaku a jedné tašce s tím nejnужnějším. Autem přiveze zásoby na celý víkend i odveze výpěšky ze zahrady. I to je totiž důležité: záhonky, sklizeň, čtvero ročních dob... Na chatu či chalupu se jezdí za zdravým vzduchem, relaxovat, ale taky zahradničit – produkovat a být na to pyšní. Vyvažovat „únavu z města” klidem, přírodou, ale i hmatatelnými výsledky práce.

To je přitom v porovnání s dneškem asi největší změna. Tedy ne že by se mezi novou generací chalupářů nenašli zapálení sadaři a zahrádkáři. Ale je jich méně. Mnohem častějším důvodem, proč si víkendhaus držet, jsou děti. Těm se na čerstvém vzduchu roztáhnou hrudní košíčky a vystresovaní rodiče zase ocení absenci signálu. Ostatně ony už ani ty chalupy nejsou, co bývaly: pumpy na dvorku a suché záchody vystřídaly bazény, bojery a myčky nádobí. „Rozhodně to není tak, že by lidé jezdili na chatu, protože nemají na dovolenou u moře,” upozorňuje Miroslav Vaněk. „Naopak, právě proto, že jsou finančně zajištěni, mohou si vedle domu či bytu pořídit i ono druhé bydlení.” To, že jsme národem chatářů a chalupářů, tak podle historiků víceméně platí. Prostý pohled do statistik říká, že tzv. druhým bydlením v tuzemsku disponuje 12 procent domácností. To není úplně málo, ale nejvíc taky ne. Ve Švédsku, Norsku nebo Španělsku je to 22, respektive shodně 17 procent. Nejvíce rekreačních objektů u nás byste našli ve Středočeském kraji (bezpečně 60 tisíc), přičemž 99,8 procenta z nich tvoří chaty, pouhé dvě desetiny procenta chalupy. To bude ta Sázava.

ipa

Z jiného fochu

Na schodech hotelu Pupp

Muriel Anton

Top manažerka a zakladatelka mentoringového programu pro ženy Odyssey

Miluje akční filmy, bondovky, Bena Afflecka a každý pátek trpělivě čeká na novou epizodu svého oblíbeného amerického seriálu *Teorie velkého třesku*. Kanadanka **Muriel Anton**, která třikrát po sobě získala titul Nejvýznamnější žena v českém byznysu a založila důležitý program pro ženy Odyssey, je už deset let pravidelnou návštěvnicí karlovarského festivalu.

Veronika Bednářová

Coby generální ředitelka Vodafone (tedy do roku 2013) jezdila Muriel na festival pracovně. Ani za posledních pět let, kdy se věnuje hlavně programu pro rozvoj českých talentovaných žen Odyssey, ale nevynechala jediný ročník. Stále poctivě chodí do kina a z Varů má i mnoho neakčních, ryze cinefilských zážitků.

Nenápadná, ovšem tvrdá a uznávaná manažerka s jasnou vizí, která dokázala z českého mentoringového programu pro ženy během pár let vybudovat mezinárodní neziskovou organizaci, ráda vzpomíná na setkání s Antoniem Banderasem v roce 2009. Jen tak ho potkala v Thermalu – uznejte, kdo tohle má. K jejím nejoblíbenějším hostům festivalu patří britská herečka Judi Dench, která tu byla v roce 2011; pro Muriel samozřejmě hlavně „M“ z bondovek.

Z filmů, které tady za ta léta viděla, jí nejvíc utkvěl ryze český zážitek: „*Marketa Lazarová* režiséra Františka Vlácil z roku 1967 promítaná na plátně Velkého sálu pro mě

byla v roce 2011 zážitek. Mezinárodní premiéra zrestaurované verze se tehdy konala ve dvě odpoledne, takže jsem dorazila po obědě a odpočatá, což se ukázalo jako velká konkurenční výhoda. Ze začátku byl ten příběh na mě pomalý, ale zvláštním, novým způsobem fascinující. Po první půlhodině jsem navíc zjistila,

že se tahle geniální středověká řežba ani rychleji vyprávět nedá. *Marketu Lazarovou* jsem pak ukázala i svému kanadskému tatínkovi, taky to zvládl, hrozně se mu líbila,“ vzpomíná Muriel Anton, která si letos chce *Marketu* zopakovat – dnes v Karlovarském městském divadle. Promítá se v jednu odpoledne – pro Muriel výborný čas.

„V roce 2013 jsem si zase moc užila trojnásobného držitele Oscara Olivera Stonea. Konečně přijel režisér válečných filmů! Zašla jsem se podívat i na besedu s ním, na masterclass s diváky. A letos se moc těším na toho nového Spikea Leeho, na *BlacKkKlansmana*,“ plánuje si Muriel, mimochodem vystudovaná klavírní virtuoska, závěr festivalu. ●

Muriel se v roce 2012 moc líbil irsko-britský snímek *Good Vibrations*

Změny

Robert Pattinson (vpravo) v sobotu uvede futuristický western *Rover*

Na Pattinsona!

Chcete potkat hvězdného britského herce Roberta Pattinsona? Nebo zhlédnout kontroverzní nový film Gaspara Noého? Či se pobavit na účet mužských akvabel? Potom věnujte pozornost programovým změnám!

Festivalových filmů v programu neustále přibývá. Dnes večer můžete nově zhlédnout hned tři. Džafar Panahi natočil *Tři tváře*, úvahu o svobodě umění i tradicích, jež mohou obohacovat a svazovat zároveň, která získala cenu za scénář v Cannes. Podívat se na ni lze od 22.00 v Národním domě.

O půl hodiny později začíná v Letním kině Serebrennikovovo *Léto*, s nímž se podíváme do Leningradu počátku 80. let a poznáme mladého Viktora Coje, pozdější ruskou rockovou legendu.

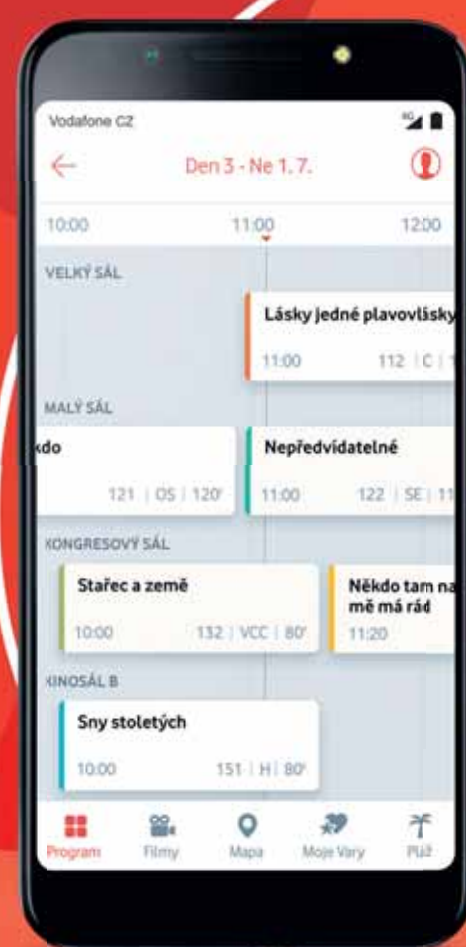
A ve 23.00 si určitě zajděte do Velkého sálu na *Climax*, halucinogenní trip režiséra Gaspara Noého, který vzbudil značný ohlas v Cannes a do Varů se dostal na poslední chvíli. I proto nemá české titulky.

Zítřejší nás pak čekají drobná škatulata. Místo *Hry osudu* se v Městském divadle od 13.00 promítne futuristický western *Rover* s Guyem Pearcem a hlavně hostem festivalu Robertem Pattinsonem, který ho osobně uvede.

Od 22.00 se pak zítřejší v Národním domě namísto filmu *Utop se, nebo plav* hraje Ceylanova *Planá hrůza*. O francouzskou komedii o mužských akvabelách ale nepříjete, o půl hodiny později začíná její projekce v Letním kině. **zbn**

Stáhněte si do kapsy celý festival

S oficiální aplikací Vodafone KVIFF Guide 2018 máte program, aktuality i rezervaci vstupenek stále u sebe.

Budoucnost je úžasná.

Ready?

Miriam Iže

Nejzásadnější

Sandra Hezinová
dramaturgyně

Dívka
Čerstvý držitel canneského ocenění Caméra d'Or pro nejlepší debut, v němž Lukas Dhont jemným a empatickým způsobem vykresluje jak proces změny pohlaví, tak snahu dosáhnout svého profesního snu.

Flákač
Kdo se chystá na retrospektivu věnující se tvorbě Austin Film Society, neměl by opomenout snímek Richarda Linklatera, který zásadně formoval tamní tvorbu po zbytek 90. let.

Dívka

Predátor
Akční klasika s Arnoldem Schwarzeneggerem v jedné z jeho nejslavnějších filmových rolí, kterou na plátně ocenil nejen fanoušci osmdesátkové kinematografie.

Do noci
Rakousko-americké drama Petera Brunnera, jež sugestivně ilustruje, že nejzásadnější

Flákač

nemusí být pouze pozitivní událost, nýbrž i traumatizující tragédie, jež nedá spát mladému umělci.

Miriam Iže
Rande naslepo, blížící se oslava 15. narozenin a matčina vysoká očekávání. Dominikánský snímek o drobnostech, jež se během dospívání jeví jako ty životně nejdůležitější.

Predátor

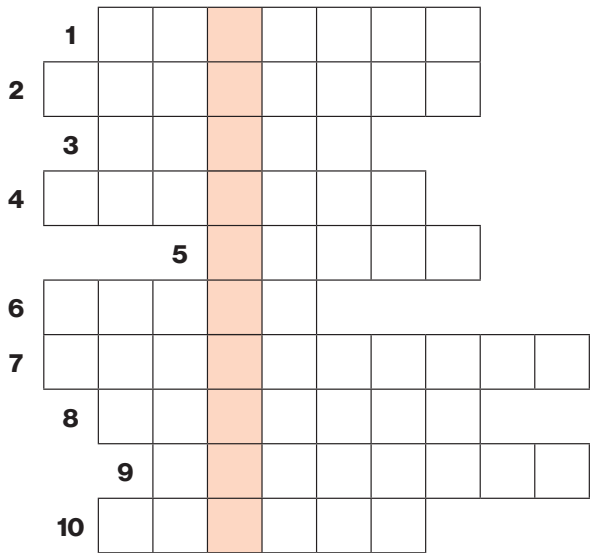

Do noci

Miriam Iže

Kviffofka

1. Jak se jmenuje původem polský lidový párový tanec?
2. Jaký pool je možné najít v hotelu Thermal?
3. Jak se jmenuje pořadatel Karlovarského folklorního festivalu?
4. Co je nejdůležitější ingrediencí karlovarského dortu?
5. Jak se řekne polsky „válka“?
6. Jak se jmenuje patrně nejslavnější polský skladatel?
7. Jak se polsky řekne „fotbal“?
8. Který snímek byl na festivalu uveden v rámci HBO Exclusive?
9. Jaký sen si můžete dát v karlovarském Ovobaru?
10. Které město bylo po druhé světové válce rozděleno na východní a západní zónu?

Kviffofka je nová soutěž, kterou jsme pro vás ve Festivalovém deníku připravili. Zúčastnit se jí je velice jednoduché: stačí zodpovědět všechny uvedené otázky, a odkryt tak tajenku. Celou vyplněnou kviffofku nám přineste ukázat do redakce v prvním patře Thermalu, a to od 11 hodin dopoledne. Pro první tři výherce máme připravené dva lístky na film. Tajenka vám podle režiséra, herce nebo třeba hlavní postavy napoví, na který snímek se můžete těšit.

DOKONALE VYCHUTNAT
SI MŮŽETE I FILMOVÉ
OKAMŽIKY

UMĚT ŽÍT

Osmnáctiletá novozélandská herečka Thomasin McKenzie a zaplněný Velký sál před projekcí filmu Beze stop. Také Leonardo DiCaprio nebo Keira Knightley se ve Varech objevili už jako náctiletí.

Moderátor Saša Michalidis, překladatelka Helena Koutná a americký režisér Barry Levinson před uvedením jeho nového filmu Paterno s Alem Pacinem v hlavní roli

Meteorologická předpověď na včerejší večer nebyla dvakrát příznivá, takže ve stanovém městečku bylo potřeba ještě za hezkého počasí vypnout stany

Vztyčování Roberta Pattinsona. Britský herec dorazí na závěr letošního ročníku a během slavnostního zakončení převezme Cenu prezidenta MFF Karlovy Vary.

Instagramiáda: #kkkonec

#varyvohrozeni 1. místo @dana.sobotkova

2. místo @j_a_s_m

3. místo @davidvejnar

Kkkonec dobrý, všechno dobré

Čtvrtek byl na varském Instagramu pořádně děsivý! Vyzvali jsme vás, ať si po svém poradíte s tématem #varyvohrozeni – a vy jste nám ukázali, zač je toho loket. Vystrašili jste nás tornádem, ukrutným horkem, zamračenou oblohou, dinosauří invazí, Leninem i hrozbou uškrcení na pásce od akreditace. Tři z vás si za to vysloužili chválu festivalového fotografa Tomáše Tesaře a po dvou volných vstupech na projekci amerického velkoformátu Nepřátelé (6. 7., 17.00, Velký sál). K vyzvednutí budou od jedenácti hodin dopoledne v redakci

Festivalového deníku, která sídlí v prvním patře hotelu Thermal. Třiapadesátý ročník festivalu se nám nachýlil ke konci, takže dnes soutěžíme – pro tento rok – naposledy. Ve hře jsou vstupenky na divácký hit BlackKkKlansman. Věřte nebo ne, stylová krimikomedie režiséra Spikea Leeho vznikla podle skutečného příběhu afroamerického detektiva a aspirujícího špiona v utajení, který v sedmdesátých letech minulého století dokázal infiltrovat coloradskou pobočku Kukuluxklanu. Ron Stallworth, kterého hraje John David Washington, to dal

dohromady s židovským kolegou Flipem Zimmermanem (Adam Driver). Flip se stal jeho rukama, nohama a hlavě (bílou) tváří a společně tak vyrobili dokonalou postavu zakomplexovaného rasisty, který to dokonce dotáhl na šéfa místní buňky. Jak tahle tajná operace dopadla, vám samozřejmě neprozradíme. A jak dopadne letošní KVIFF? To nám řekněte vy. Na vaše originální instagramové příspěvky čekáme jako vždycky do páté hodiny odpoledne, tentokrát je označujte heslem #kkkonec. Až zazní pomyslný gong, vybere Tomáš Tesař na-

posledy tři nejšikovnější soutěžící, kteří se podívají na večerní projekci filmu BlackKkKlansman (7. 7., 19.00, Národní dům). A protože už jsme v úplném finále, zvolí navíc mezi všemi došlými snímky jeden zcela bezkonkurenční. Jeho autor si z Varů odveze lákavou výhru: slušný balík festivalových suvenýrů. A tomu říkáme happy end!

twitter.com/festdenik
facebook.com/festdenik
instagram.com/festdenik
denicek@kviff.com

Přestože má Velký sál kapacitu přes tisíc sto míst, skoro na všech projekcích se sedí i na koberci